

Arrest

nr. 78 446 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN WEYENBERGE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 25 augustus 2011, verklaart er zich de volgende dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 11 januari 2011, verstuurd op 11 januari 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart een Afghaanse te zijn van Tadzjiekse origine. U hebt heel uw leven in de stad Kabul gewoond. U bent geboren in Shah-Shaheed en na uw eerste huwelijk bent u verhuisd naar Taimany. De laatste zes jaar in Afghanistan hebt u in de wijk Khair Khana van de stad Kabul gewoond. Uw eerste echtgenoot was politiemann en is om het leven gekomen toen uw oudste zoon twee jaar oud was. Op 9 gaus 1389 (30 november 2010) bent u hertrouwd. U beroept zich volledig op de problemen van uw echtgenoot. U verklaart dat hij problemen had met de moedjahedien en dat hij daardoor ondergedoken moest leven. Ook zijn eerste vrouw, broer en zoon Abdul Hamid zouden verschillende keren geslagen

zijn. Jullie hebben ook dreigbrieven gekregen van de taliban. Op 26 augustus 2011 hebt u samen met uw echtgenoot en zijn minderjarige zoon Abdul Hamid asiel aangevraagd in België. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van een taskara voor.”

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als haar echtgenoot en in het kader van de asielaanvraag van haar echtgenoot een weigeringsbeslissing werd genomen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in zijn arrest nr. 78 445 van 29 maart 2012 aan verzoeksters echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing betwist en aangeeft waarom zijn asielaanvraag wel geloofwaardig is. Aldus blijkt dat hij de hervorming van de beslissing beoogt.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielaanvraag. De Raad acht het immers niet aannemelijk dat verzoeker tien jaar ondergedoken heeft geleefd in de stad Kaboel zonder dat de taliban en Hezb Islami hem konden opsporen. Verzoeker verklaarde immers dat hij voornamelijk in het huis van zijn zus verbleef en dat zijn belagers wisten waar zijn zus woonde. Verzoeker stelde zelfs dat de taliban en anderen misschien wisten dat hij bij zijn zus was (gehoorverslag 7 november 2011, 16). Verzoekers verklaring dat zijn zus te oud was, 70 of 72, en dat ze daarom niet naar haar huis kwamen, is weinig aannemelijk. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat het in Afghanistan de gewoonte is om oude vrouwen niet in conflicten te betrekken of geweld aan te doen, maar toont dit niet aan. Bovendien stelde verzoeker in zijn verzoekschrift ook dat zijn zus meerdere huizen had, waarvan twee in Kaboel, en dat hij niet samen met zijn zus in één van haar huizen verbleef maar een leegstaand huis betrok. Bijgevolg hadden de taliban verzoeker ook kunnen opzoeken zonder zijn zus daarbij lastig te vallen.

Zijn vrees wordt bijkomend ondermijnd door verzoekers verklaring dat hij na het overlijden van zijn eerste echtgenote enkele nachten met zijn familie heeft doorgebracht in zijn huis in Khair Khana en door zijn verklaring dat hij in 1389 (2010) thuis is hertrouwd in aanwezigheid van de moellah. Dit zijn immers gebeurtenissen die veel aandacht trekken en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker het risico zou lopen om daarvoor naar huis te komen. Het feit dat hij niet in zijn huis trouwde maar in het huis van zijn buur verandert hier niets aan.

De commissaris-generaal heeft bovendien terecht opgemerkt dat verzoeker en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden over waar hun zoon na de kidnapping verbleef. Terwijl verzoeker verklaarde dat zijn zoon na zijn kidnapping nooit meer op dezelfde plaats woonde, verklaarde zijn vrouw dat hun zoon thuis woonde, maar soms ook bij de burens was om te spelen. Beide verklaringen vallen niet met elkaar te rijmen. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn vrouw van bij het begin vertelde dat hun zoon na de kidnapping meestal ergens anders sliep. Hij toont dit echter niet aan. Hoewel kan worden aangenomen dat verzoeker niet volledig op de hoogte was van de verblijfplaatsen van zijn zoon, mag toch worden verwacht dat hij zou weten dat zijn zoon gewoon thuis verbleef.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker tijdens het eerste gehoor verklaarde dat hij één dreigbrief had ontvangen en tijdens het tweede gehoor verklaarde dat hij vier dreigbrieven had ontvangen. Op de vraag hoeveel brieven hij heeft ontvangen, antwoordde hij immers uitdrukkelijk: “Ze bedreigden ons vaak, maar ze hebben maar een brief gestuurd” (gehoorverslag 7 november 2011, 15).

Daarnaast heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop hij de dreigbrief heeft ontvangen en dat het opmerkelijk is dat verzoekers vrouw niet meer weet wanneer dit was en hoe lang daarna ze het land hebben verlaten, terwijl zijzelf de brief in ontvangst heeft genomen. Verzoeker geeft geen aannemelijke verklaring voor deze vaststellingen.

De kopie van de enveloppe waarin de dreigbrief zou gezeten hebben die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat. Het gaat immers om een gewone enveloppe waarin om het even wat kan verstuurd zijn geweest.

Verzoekers relaas is niet geloofwaardig. Hij maakt derhalve niet aannemelijk in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b.

Tot slot sluit de Raad zich ook aan bij de vaststelling van de commissaris-generaal dat burgers in de stad Kabul op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c. De actuele veiligheidssituatie in de stad Kabul wordt door de bestreden beslissing uitgebreid toegelicht aan de hand van de informatie aanwezig in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt deze informatie niet zodat deze motieven overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.”

2.3. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER